

saats. Söna-saumata seisisid nemad ülsteise ees, kuni mölemad, nagu waikist taupa mööda, ühe jala lume sisse pistisid.

Wasta öhtat oli tuul täieste waikinud; tae-was näitas välja, nagu oleks pühitud ja förgemats ja selgemaks tehtud. Tähed näitasid nagu vued välja ja ühed läilisid langemini kui teised — ja fülm oli, et paulus. Seal töös lumi juba nii töwals languda, et järgmisel homikuul warblasi ländis. Need kessisid siis ka lume peal, kord hange otsas, kord all; füüa töös neil aga vähe olla, ja fülm oli neil ka.

"Piip!" ütles üts warblane teisele, "sedä nimetatajse uus aastal! See on ju hullem kui wana! Selle laubaga oleksime wanaga rahul olla võinud. Uuega ei ole mina sugugi rahul ja tean küll mispärasit."

"Ja, seal joostisid nüüd inimesed ja tegisid uuest aastast nii suurt rõõmu-fära", ütles üts weise lüslmetanud warblane, "misfasiidid wana pottidega wasta ulsi ja olisid nagu pool-hüllud rõõmu pärast, et wana aasta möödas olla. Mina olin ka rõõmus ja lootsin, et nüüd soojad pääsid tulistiidid, aga ei sellest saanud ühtigi; lüslmetab veel langemini. Kui enne! Inimesed on oma aea-aruudega eissiud."

"Seda nemad on!" linnatas kolmas, kes wana

ja fesse pea walge oli. "Neil on seal midagi, mida nemad & a L e n d e r nimetavad, aga see on nende enese tehtud. Selle järel pidada föit käima, ei läi aga mitte. Kui fewa de tuleb, siis on uus aasta, see onloodust mööda, selle järel käin mina!"

"Aga milla tuleb lewade?" kessisid teised.

"Kewade tuleb, kui kurg tuleb, aga seda ei ole selgest teada ja pealegi siin linnas ei ole ledagi, kes seda teads; maal teatatakse seda paremini. Kas lindame maale, kurge eotama? Seal oleme lewade ligemal."

"See töib hea küll olla," ütles üts nendest, kes louna kessinud ja piipsunud olisid, ilma et isegi teadnud oselfisiidid, mis ütlema pidimad. "Siin linnas on minul aga mõndo, misleest maal ilma jääma lardan. Lähema uusitsa nurgal on üts suur maja, seal elab üts inimeste-perelond, kellele tarik nöuu pähe on tulnud, kolm neli tühja roosipotti seina lülge lüia, iffa pöhi väljaspool, kus nii juur auf sees on, et mina siesc ja välja pugeda wöin. Seal on minul ja minu mehes pesa ja seal on töök meie weiseid välja lendanud. Inimeste-perelond on seda muidugi ainult oma enese rõõmuks teinud, et meid illa näha wöiks, ega nemad muidu selle peale mõtelnud oleks, Nemad puistavad wahel ka leiwa-raasukejä välja.